

РЕШЕНИЕ

№ 21138

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5430** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на П. Д. П., чрез адв. Т. против решение № 1337/18.03.2024 г., постановено по НАХД № 20231110212618/2023 г. по описа на Софийския районен съд. Наведени са доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт поради нарушение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т. 2 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Твърди се, че е налице несъответствие между словесното описание на нарушението и неговата правна квалификация в нарушение на чл. 42, т. 4 и т. 5 ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН. Счита, че съществува противоречие между Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /НРУПОГТТСО/ и нормативен акт от по- висока степен, а именно: Закона за автомобилните превози (ЗАвтП). На следващо място излага, че кметът на Столична община не разполага с компетентност да издава наказателни постановления, поради което и не може да делегира тези си правомощия. Моли се решението да бъде отменено, заедно с потвърденото наказателно постановление. Претендира разноски, съобразно приложен списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът по касация - заместник-кметът на Столична община, чрез процесуалния

си представител оспорва касационната жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна.

Представителят на С. градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

Разгледана по същество касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление (НП) № 399537/25.02.2022 г., издадено от заместник - кмет на Столична община, с което на П. П., на основание чл. 49 от НРУПОГТТСО е наложена глоба в размер на 50 лв., за нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 във връзка с чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че на 03.02.2022 г., в 08:05 часа, в [населено място] в ТМ по линия 3 (с инвент. № 2055), непосредствено след спирка „Площад В., в посока [улица], район „К. В.“, П. Д. П. пътува без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците.

За констатирано нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във връзка с чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО на П. П. е съставен АУАН с бл. № 399537 от 03.02.2022 г. В акта е вписано, че П. има възражения, каквито не били уточнени, включително в тридневния срок след връчването му.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изрично е обосновал извода си, че не са налице нарушения относно законовите изисквания за съдържанието на АУАН и наказателното постановление. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Така постановеното решение е неправилно по следните съображения:

При съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, довели до нарушаване правото на защита на наказаното лице.

Видно от текста на АУАН и наказателното постановление, правната квалификация на нарушението е по чл. 18, т. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 във връзка с чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от

НРУПОГТТСО. Нормата на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наредбата обаче урежда различни хипотези, свързани с отделни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават редовен превозен документ при превода и при слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото (т.1); да предоставят превозния си документ на контролните органи за проверка, а пътуващите с персонализирани електронни карти да показват документ за самоличност при поискване (т. 2) и при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците, да слезат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за установяване на административно нарушение (т.3). Липсата на конкретизация не позволява да се разбере за кое от тези деяния е санкционирана П.. Дори да се приеме, че е нарушена всяка от описаните норми, то това не е отразено в словесното описание на акта и в наказателното постановление. От друга страна, това биха били отделни нарушения, за което с оглед забраната на чл. 18 от ЗАНН е недопустимо да се налага една обща санкция. Ако се приеме, че нарушението е единствено по т. 1, следва, че цифровото изражение на нарушените законови разпоредби не съответства на словесното описание на нарушението, което винаги представлява съществено нарушение на процесуалните правила поради неяснота на обвинението в извършване на конкретно административно нарушение и невъзможността на извършителя да подигури защитата си.

На следващо място трябва да се отбележи, че посочената норма на чл. 46, ал. 1 от Наредбата, предвижда, че „при констатиран от длъжностно лице - контролър по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците: 1. в превозното средство картата се валидира от длъжностното лице - контролър и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство; 2. при слизане на нередовния пътник, последният заплаща стойността на картата на спирката“. Така цитираната разпоредба не санкционира отказ на нарушителя да бъде закупена от него карта за еднократно пътуване, продавана от контролора по редовността на пътниците, а регламентира реда за прилагането на тази мярка.

Изложеното обосновава извод, че в наказателното постановление не е налице ясно и точно описание на правната квалификация на нарушението, за което е наказано лицето, като с това е нарушен чл. 57, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Така допуснатото нарушение е довело до ограничаване на ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице. За касатора е останало неясно какво конкретно нарушение е извършил и е препятствана възможността му адекватно да организира и проведе в пълен обем правото си на защита.

Не на последно място, следва да се има предвид, че към момента на постановяване на настоящото съдебно решение санкционната норма на чл. 49 от Наредбата е отменена като незаконосъобразна с решение № 512/31.01.2022 г., постановено по адм.д. № 4552/2018 г. по описа на Административен съд София- град, потвърдено с решение № 7806/13.07.2023 г., постановено по адм. дело № 1230/2023 г. на Върховния административен съд. Отмяната е мотивирана с противоречието на чл. 49 от Наредбата с нормата на чл. 101, т. 1 от Закона за автомобилните превози.

Следователно към момента не е налице действаща санкционна норма в Наредбата. ЗавтП предписва санкция при изпълнително деяние, реализирано при обществен превоз на пътници, реализиран с моторно превозно средство, каквото трамваят не е, съобразно с дефиницията на §6, т. 10 от ДР на З. за движение по пътищата.

Изложеното налага извод за неправилност на обжалваното решение на Софийския районен съд, което налага неговата отмяна.

При този изход на спора на касатора се дължат разноски на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК в размер на 500 лв., съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1337/18.03.2024 г., постановено по НАХД № 20231110212618/2023 г. по описа на Софийския районен съд и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 399537/25.02.2022 г., издадено от заместник-кмет на Столична община, с което на касатора на основание чл. 49 от НРУПОГТТСО е наложена глоба в размер на 50 лв., за нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във връзка с чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на П. Д. П., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 500.00 лв./ петстотин лева/, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.